

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion Philostorgiu Kai Theodōru

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

IX. Epistola Synodica Concilii Constantinopolitani.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

synodum, quæ illic parabatur, se conferrent. Verum profectorem quidem, ut quæ nihil emolumenti esset habitura suscipere recusarunt: scripserunt tamen ad illos litteras, quibus & tempestatem quæ adversus Ecclesias excitata fuerat significabant, & illorum præteritam negligentiam subobscure innuebant. Apostolicam quoque doctrinam brevi compendio iisdem literis inseruerunt. Verum prudentiam illorum ac fortitudinem, ipsæ quas scripserunt litteræ apertius declarabunt.

CAP. IX.

Epistola Synodica Concilii Constantinopolitani.

Dominis charissimis ac religiosissimis fratribus & coadjutoribus, Damaso, Ambrosio, Brittoni, Valeriano, Alcholio, Anemio, Basilio & reliquis sanctis Episcopis, qui in magna urbe Roma collecti sunt, sancta synodus Orthodoxorum Episcoporum, qui in magna urbe Constantinopoli convenerunt, in Domino salutem. Superfluum fortasse fuerit insinuare reverentiæ vestræ, & tanquam res gestas ignorantibus, referre multitudinem malorum, quæ ab Arianorum furore ac potentia perpessi sumus. Neque enim putamus, pietatem vestram tam parvi facere res nostras, ut opus habeatis ea nunc disce- re, quibus condolare vos jampridem oportuit. Nec tempestates, quibus vexati sumus ejusmodi fuere, ut obtinuit latere possent. Sed & tempus persecutionum recens, vigentem adhuc servat memoriam malorum, non solum apud eos, qui passi sunt, verum etiam apud illos, qui aliorum calamitates ob charitatem suas esse ducunt. Hæri enim, ut ita dicamus, ac nudius tertius alii exilii vinculis liberati, non sine innumerabilibus ærumnis ad suas Ecclesias redierunt. Aliorum qui in exilio mortem oppetierant, reportatæ sunt reliquæ. Nonnulli etiam post reditum ab exilio, cum hæreticorum furorem adhuc ferventem offendissent, acerbiora domi sustinuerunt, quam quæ apud exteros passi fuerant; lapidum jactu ab illis obruti, ut olim beatus Stephanus. Alii variis cruciatibus lacerati, stigmata Christi ac vibices in corporibus suis circumferunt. Jam vero pecuniarum damna & multas civitatibus inflictas, & singulorum proscriptioes, insidias, contu-

Α συνόδος μεγίστης αὐθόθι συγκαλεμένης, ἀλλὰ τῶν μὲν ἀποδημίαν παρηΐσαντο, ὡς εἶδη ἔχουσαν κέρδιον· ἐπέσφραν ἡ τόν τε κλῆρον να τὸν κ' τῶν ἐκκλησιῶν ἐπαναστάτω σωμαίνοντες, καὶ τῶν γενημένων αὐτῶν ἀμειλιαν αἰνιτῶμενοι. ἐν κεφαλαιῶν ἡ καὶ τῶν ἀποστολικῶν τοῖς γεγραμμένον ἐπέσφραντο ἡμα. σαφέστερον ἡ τῶν τῶν γεγραμμένων ἀνδρείαν τε καὶ σοφίαν αὐτῶν δηλώσῃ τὰ γεγραμμένα.

Κεφ. 9.

Συνεδικὸν παρὰ τῶν κωνσταντινουπόλεως συνόδου.

Κυρίοις τιμιωτάτοις, καὶ ἀλαβαστατοῖς ἀδελφοῖς καὶ συλλειτουργοῖς, δαμάσῳ, ἀμβροσίῳ, βεϊτῶνι, βαλεριανῶ, ἀρχολίῳ, ἀνεμίῳ, βασιλείῳ, καὶ τοῖς λοιποῖς ἀγίοις ἐπισκόποις τοῖς συνεληλυθόσω ἐν τῇ μεγαλοπόλει ῥώμῃ, ἡ ἀγία σύνοδος τῶν ὀρθοδόξων ἐπισκόπων, τῶν συνεληλυθότων ἐν τῇ μεγαλοπόλει κωνσταντινουπόλεως, ἐν κυρίῳ χαίρομεν ὡς ἀγνοῦσαν τὴν ὑμῶν ἀλαβαστατοδιδάσκων, καὶ διηγείων τῶν παθόντων πλῆθος τῶν ἐπαχθῆτων ἡμῶν ὡς τῶν ἀρειομαθῶν δυναστείας, ὡς τῶν ἰσως. ἔτε γὰρ ἔτω πάρεργον τὰ καθ' ἡμᾶς κείνην τὴν ὑμῶν ἡμέραν ἡμέμεθα θεοσέβειαν, ὡς εἶδῃς ἔμαθῆν τὰ ἴδια, καὶ ἔχη ἡμᾶς συναλγεῖν ἔτε τοῖς τοῖς τοῖς ἀρειομαθῶν ἡμᾶς χειμῆρες, ὡς λανθάνειν ὑμῶν σμικροτήτων· ὅ τε χερόν τῶν διωγμῶν κενῶν ἐναυλον ἐφυλάττων τὴν μνήμην, ἐτοῖς πονθοῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς δι' ἀγάπην τῶν πεπονθότων οἰκειμῆροις· χεῖρες γὰρ εἰπεῖν ἐτι ἑσπῶν, οἱ μὲν τῶν τῆς ἰσορίας λανθάνειν δεσμών, εἰς τὰς ἐαυτῶν ἐκκλησίας ἀλαμυρίων ἐπανήκασιν θλίψεων τῶν δὲ καὶ τῶν λανθάνειν ἐν ταῖς ἰσορίας, ἐπανεκομιθῶν τὰ λείψανα. τινὲς δὲ καὶ μὲν τὴν τῆς ἰσορίας ἐπάνοδον, ἐτι βραχέσων τῶν αἰρετικῶν ἀρειομαθῶν πεσόντες θυμῶ, πικρότερα τῶν ἐπὶ τῆς ἀλλοτριότητος ἐπὶ τῆς οἰκίας ὑμῶν, λιθοῖς παρ' αὐτῶν τελευθάνειν καὶ τὰ μακάριον σέφανον. ἄλλοι διαφόροις καταξάνειν αἰκίας, ἐτι τὰ σίγματα ἔχουσαν καὶ τὴν μάλωπας ἐν τῷ σώματι ἀρειομαθῶν φέρουσι. χρημάτων ἡ ζήμιας καὶ ἀρειομαθῶν πόλεων, καὶ τῶν καθ' ἕνα δημοσιωσῶν, καὶ

συσκευασθῆναι ὑβρεις καὶ δεσμοθήεια, πῶς ἀνέξα-
 ειρήσασθε δύναιτο, πᾶσαι γὰρ οὕτως ἐφ' ἡμᾶς
 αἱ θλίψεις ἐπληθύνθησαν ὑπὲρ ἀειθμῶν, ἴσως
 μὲν, ἐπειδὴ δίκας ἀμαρτημάτων ἐτίναμθ' ἰ-
 σως δὲ ἐξ Ἑφελανθράπε θεῶ, διὰ τῆς πλήθους
 τῶν παθημάτων ἡμᾶς γυμνάσει. τῶν
 μὲν ἐν τῷ θεῷ χάρις, ὅς καὶ διὰ τοσούτων θλί-
 ψων τὴν εὐαγγελίαν ἐξέπαιδύσει, καὶ τὸ
 πληθὺ τῶν οὐληθευμένων αὐτῶν πάλιν ἐξηγάγη
 ἡμᾶς εἰς ἀναψυχὴν. ἡμῖν δὲ μακρὰς μὲν ἐστὶ
 σχολῆς, καὶ πολλὰ χροῖα καὶ πόνοι πρὸς τὴν τῶν
 ἐκκλησιῶν ἐπανόρθωσιν, ἢ ὡς περὶ μακρὰς
 ἀρρώστιας, ταῖς καὶ μικρὴν ἐπιμελείαν τὸ σω-
 ματὶ ἐκκλησίας ἐκνοήσονται, πρὸς τὴν ἀε-
 χαίαν τῆς δόσεως ἐπιγίγαν ἐπαναγαλῶν καὶ
 γὰρ εἰς μάστιγα δοκῶμεν τῶν διωγμῶν ἀ-
 πηλλάχθαι σφοδρότητος, καὶ τὰς ἐκκλησίας
 χροῖως ὡς τῶν αἰρέσεων καὶ ἀκαχεύσεως ἀε-
 λῶς ἀνακομίζεσθαι, πλὴν ἀλλὰ εὐαγγέλιον ἡμῖν λυ-
 κοι, καὶ μὴ τὸ τῶν ἀνδρῶν ἐξωδῆναι, καὶ τὰς νά-
 πας τὰ ποίμνια διαρπάξουσιν, ἀντιζυγὰς
 ὁμιλίαις, δῆμων κινεῖς ἐπαναστάσεις, ὁκνεῖ-
 ντες ἐδὲν εἰς τὴν τῶν ἐκκλησιῶν βλάβην. ἢ μὲν
 ἐν ὅπερ εἰρήκαμεν ἀναγκαῖον, πλείονα ἡμᾶς
 πρὸς ἀσχολήθηναι χροῖον. ἐπεὶ δὲ μέντοι τὴν ἀ-
 δελφικὴν ἀφ' ἡμᾶς ἀγάπην ἐπιδοκίμου, οἱ
 σύνοδοι ἐπὶ τῶν ῥωμαίων θεῶ βασιλέως συζητήσας,
 ἡμᾶς ὡς οὐκ εἰς μέλη προσεκαλέσατο, διὰ
 τῶν θεοφιλῶν βασιλέως γραμμάτων
 ἢ ἐπεὶ δὴ τὸ τῶν θλίψεων μόνον καὶ ἐδικαιώθη-
 μεν, ἢ ἐν τῇ τῶν ἀυτοκρατορῶν ἀφ' ἡμῶν δόσε-
 βειαν συμφωνία, μὴ χωρὶς ἡμῶν βασιλευσθη-
 ραι, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς ὑμῖν καὶ τὴν δωροδοκίαν
 συμβασιλεύσωμεν. εὐχὴ μὲν ἢ ἡμῖν, εἰ δύναι-
 τόν, ἀπασιν ἀθεόως καὶ ἀλαμπείας ἐκκλησίας,
 ἢ ἰσχυρῶς ἢ ἰσχυρῶς χάριτας πῶς γὰρ ἡμῖν δώσε
 πλείους ὡς ἀφ' ἡμῶν, καὶ πλείονος ὁμοῦ, καὶ
 πρὸς ἡμᾶς καὶ ἀπαύτωμεν, ἐπεὶ δὴ ἢ τὸ παν-
 τελῶς ἐγγύμεν τὰς ἐκκλησίας, ἀφ' ἡμῶν ἀνανεώ-
 σεως ἀρχομένης, καὶ τὸ πρᾶγμα παντάπασιν
 ἢ τοῖς πολλοῖς ἀδύνατον, συνδραμῆκαμεν
 γὰρ τὴν κωνσταντινέπολιν, ἐκ τῶν πέντε ἱερα-
 μάτων τῶν ἁγίων ὑμείων τιμιότητι. καὶ
 τὴν ἐν ἀκυλῆα σύνοδον, πρὸς τὸν θεοφιλέ-
 σατον βασιλέα θεοδοσίον ἐπισαθνήτων, πρὸς
 μόνον τῆσιν τὴν δωροδοκίαν τὴν μέχρι κων-
 σταντινέπολεως παρεσκευασμένοι, καὶ ἀφ' ἡμῶν

Amelias & carceres, quis possit enume-
 rare: Revera enim omnes ærummæ ad-
 versus nos multiplicatæ sunt super nu-
 merum: seu quod peccatorum nostrorum
 pœnas perfolvimus: seu quod be-
 nignus Deus per hanc malorum multi-
 tudinem exercere nos voluit. Pro his
 ergo gratias agimus Deo, qui tot ac tan-
 tis calamitatibus famulos suos erudit, &
 pro magnitudine miserationum sua-
 rum rursus eduxit nos in refrigerium.
 Nobis v. ad reparationem Ecclesiarum
 diuturno otio & multo tempore ac la-
 bore opus foret, ut corpus Ecclesiæ,
 tanquam ex diuturno morbo, sollicita
 curatione paulatim recreantes, ad pri-
 stinam pietatis sanitatem revocare-
 mus. Etsi enim persecutionum vio-
 lentiâ penitus liberati videmur, & Ec-
 clesias diu ab hæreticis possessas perfe-
 cte recuperasse: tamen molesti sunt
 nobis lupi, qui postquam ab ovilibus
 depulsi sunt, ovium greges in saltibus
 diripiunt: contrarios conventus agere
 præsumunt: populorum concitant se-
 ditiones: & ad Ecclesiarum perniciem
 nihil agere detrectant. Proinde neces-
 se nobis foret, ut diximus, diutius huic
 negotio vacare. Sed quoniam frater-
 nam erga nos charitatem declarantes,
 ad synodum quam Dei nutu ac volun-
 tate Romæ congregatis, nos quoque
 velut membra propria piissimi Impera-
 toris litteris evocatis, eo consilio ut
 quia tunc soli ad referendas ærummas
 cæm rati sumus, nunc concordantibus
 in causa pietatis Imperatoribus, vos
 non soli regnetis, sed juxta Apostoli-
 cam sententiam, nos quoque vobis-
 cum regnemus: Nobis quidem in votis
 erat, ut si fieri posset, universi simul
 relicti Ecclesiis desiderio, seu potius ne-
 cessitati obsequeremur. Quis enim
 det nobis penas sicut columbæ, ut vo-
 lemus & requiescamus apud vos? Sed
 quoniam ea res prorsus nudaret Eccle-
 sias, quæ nunc primum incipiunt reno-
 vari, & plerique nostrum id facere nul-
 lo modo possent: conveneramus enim
 Constantinopolim, juxta litteras reve-
 rentiæ vestræ, superiore anno post A-
 quilejense Concilium ad piissimum
 Imperatorem Theodosium missas, ad
 hanc solam protectionem instructi
 Constantinopolim usque: & de hac
 tantum synodo, Episcoporum qui in
 provinciis remanserant consensum ad-
 ferentes: de longioris autem profectio-
 nis necessitate, nihil suspicati eramus,
 Dd

nec omnino quidquam audieramus priusquam Constantinopoli convenissemus: cum præterea præstituti temporis angustia, nec ad longioris itineris apparatus, nec ad omnes communionis nostræ Episcopos, qui in diversis provinciis sunt, commonendos, & consensus ab iisdem accipiendos sufficeret: quoniam, inquam, hæc & alia insuper plurima multos venire prohibebant, quod secundum fuit, tum ad res restituendas, tum ad nostram erga vos charitatem declarandam, id fecimus; reverendissimos & charissimos fratres & comministros nostros, Cyriacum, Eusebium & Priscianum deprecari, ut ad vos alacri animo proficiscerentur. Per quos voluntatem nostram pacificam esse, nihilque aliud quam unitatem spectare ostendimus, & zelum quem pro recta fide habemus, vobis declaramus. Nos enim sive perlecutiones, sive vexationes, sive Imperiales minas, sive crudelitatem Præsidum, sive aliam quamcunque tentationem ab hæreticis pertulimus, pro Evangelica fide, quæ Nicææ in Bithynia à trecentis & octodecim patribus confirmata est, sustinimus. Hanc enim & vobis & nobis & omnibus, qui veræ fidei sermonem non pervertunt, probari decet: quam nos vix tandem retinemus ac servamus, quippe quæ antiquissima sit, & Baptismo consentanea, docens nos credere in nomen Patris & Filii & Spiritus Sancti, unam scilicet Deitatem & potentiam ac substantiam Patris, Filiique, & Spiritus Sancti credentes; æqualem item dignitatem & coæternum Imperium in tribus perfectis hypostasibus, sive in tribus perfectis personis. Ita ut nec Sabellii morbus locum habeat, confundendo hypostases & tollendo proprietates; nec Eunomianorum & Arianorum ac Pnevmatomachorum blasphemia vim ullam obtineat, substantiam & naturam ac Deitatem dividens, & increatæ & consubstantiali ac coæternæ Trinitati recentiore quamdam aut creatam, aut alterius substantiæ Trinitatem superinducens. Incarnationis quoque Domini nostri doctrinam incorruptam servamus: nec sine anima, nec sine mente, nec imperfectam carnis dispensationem admittentes, sed totum scientes, ante secula quidem perfectum extitisse Dei Verbum: in novissimis autem diebus propter nostram salutem perfectum ho-

ταύτης μόνης τ' συνόδου τὴν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις
 μὲν ἀλλήλων ἐπισκόπων συγκαλιθέσθαι ἐπαλομένους
 μείζονος ἢ ἀποδημίας μὴτε πρὸς δοκίμασθαι
 χρείαν, μὴτε πρὸς ἀκρίβειαν ὅλως πρὶν ἐν κων-
 σταντινῆ πόλει συνελθεῖν. πρὸς ἃ τῶτοις καὶ τῶν
 πρὸς θεσμίας διὰ τὴν ἐνότητά, μὴτε πρὸς παρ-
 σκεδὴν μακροθέρας ἀποδημίας ἐνδιδοσθαι
 καιρὸν, μὴτε πάλαι τὰς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις κων-
 σταντινῆς ἐπισκόπους ὑπομιμῶσθαι, ἵνα παρὰ
 αὐτῶν συγκαλιθέσθαι λαβείν. ἐπεὶ δὲ ταῦτα
 πολλὰ πρὸς τῶτοις ἕτερα τὴν τῶν πλείων
 ἀφίξιν διεκόλυθεν, ὁ δεύτερον ἦν, εἰς τὴν
 πρᾶγμα τῶν ἐπανόρθωσιν, καὶ τὴν τ' ὑμῶν
 ἀφίξιν ἀγάπης ἀπόδειξιν, τὸ τοῦ πατρὸς
 καμὲν, τὸς ἀδελφῶν καὶ τῶν πτωχῶν ἀ-
 δελφῶν ἐσυλλείβεργας ἡμῶν ἐπισκόπους, κα-
 ριστιανὸν, εὐσεβίον, ἑπισκοπιανὸν πρὸς ὑμῶν κα-
 μὲν ἀχρὶς ὑμῶν δὲ συνηθῆσαν, δι' ὧν καὶ τῶν
 ἡμῶν πρὸς αἰρεσίν ἐξηνικὴν ἔσαν καὶ σκοπι-
 ἐνώσεως ἐχθρῶν ἐπιδέκνυμεν, ἐτὸν τῶν
 μῶν, ἰὸν ὑπὲρ τ' ὑμῶν πρὸς ἡμῶν, φανερόν ποιεῖ
 ἡμῶν γὰρ εἰς τὸ διωγμῶν, εἰς τὸ θλίβειν, εἰς τὸ
 σιλίας ἀπειλῶν εἰς τὸ τῶν δευτέρων ὡμῶν
 τῆς, εἰς τὸ ἰνὰ πρᾶσμον ἕτερον, παρὰ τῶν
 ἀλλήλων ὑπεμείναμεν, ὑπὲρ τ' ἐναγγελιστικῶν
 πρὸς τ' ἐν νικαίᾳ τ' βιθυνίας παρὰ τῶν πρᾶ-
 κοσίαν δεκαοκτώ ἀγίων θεοφόρων πατέρων
 κερωθείσης, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν
 ἡμῶν ἐπάσι τοῖς μὴ διασφρασι τὸν λόγον
 ἀληθῆς πίστεως, συναρέσκην δὲ ἦν μόλις πρὸς
 πρὸς ἐπιτάτην τε ἔσαν, καὶ ἀκόλυθον τῶν βαπτί-
 ματι, καὶ διδασκῶσάν ἡμῶν πρὸς εὐεὶν εἰς τὸ
 ματ' παρὸς καὶ τῶν ἡμῶν ἀγίῳ πνεύματι, δι-
 λαδὴ θεότητος τε καὶ δυνάμεως καὶ ἔσας μῶν
 Δτὲ παρὸς καὶ τῶν ἡμῶν ἀγίῳ πνεύματι πρ-
 σενορμῶν, ὁμολοῦμε τε τῆς ἀξίας καὶ συναδελ-
 φείας τῆς βασιλείας, ἐν τρισὶ τελείαις ὑποστάσεσιν
 ἡγῶν τρισὶ τελείοις προσώποις, ὡς μὴτε τῶν
 σαβελλιανῶν νόσον χωρᾶν λαβεῖν, συγχεομένη
 τῶν ὑποστάσεων, εἰς τὴν ἰδιοτήτων ἀναιρέμα-
 τῶν, μὴτε μὴ τῶν ἐνομιανῶν καὶ δεσπο-
 νῶν καὶ πνδματῶμαχων βλασφημίας, ἡ
 τῆς ἔσας, ἡ τῆς φύσεως ἡ τῆς θεότητος
 τενομένης καὶ τῆ ἀκρίβειας καὶ ὁμοσιῶν καὶ συναδελ-
 φείας διὰ μετὰ ἡμετέρας πνός, ἡ κλῆσις, ἡ ἕτερο-
 σίς φύσεως ἐπαγορμῶν, καὶ τὸν τ' ἐνανθεωπι-
 σεως ἢ κλειε λόγον ἀδιάσφρατον σώζομεν,

II
 1

ετε αψυχον. ετε ανεν. η ατελη τω τ σαρκος
 οικονομιαν παδραδεχομυροι ολον ζειδότες, λε-
 λειον μεν οτα πεο αιωνων θεο λογον, τελειον ζ
 ανθρωπον επ' εχατων των ημερων δια τω η-
 μερεσιν σωτηριαν χρομυρον. α μεν εν κτ τω
 πσι τω παρ ημυν ανυποολως κυρυπόμε-
 νη ως εν κεφαλαίω τοιαυτα. αειων και επι
 πλέον ψυχολογηθηναι δυνήσεθε, τω τε εν
 ανλιοχία τω παδρα τεκει συνελθόντες συνόδε
 γεσημενω καλαξιάσ αντες επλυχεν, κ τω πέ-
 ρυσι εν κωνσταντιναπόλη παδρα τ οικουμενικης
 εκλεθελι συνόδε εν οίς πλαύτερον τω πσι B
 ωμολοήσαμεν. κ των εναλχ. Θ. και ομοιουθε-
 των αίρεσεων αναθεματισμον εγραφοι. πε-
 ποίκαμεν αει ζ τω οικονομων των κτ μέ-
 ρος εν λαίς εκκλησίαις, παλαιός τε, ως ις ε, θεο-
 μος κειράτηκε, κ των αγίων εν νικαία παλέ-
 ρων όε Θ. καθ' εκάστην επαρχίαν τς τ επαρ-
 χίας, κ εϊπε εκεινοι βελουθ, συν ανίοις τας ό-
 μόρες πεός το συμφερον ποιείας τας χειρο-
 νίας, οίς αλοχέθως, τας τελοίτες εκκλησίας
 παρ ημυν οικονομείας γινώσκεις, κ των επιστη-
 μότων εκκλησιών αναδε εϊχραματες ιερεϊς.
 όθεν τ μεν εν κωνσταντιναπόλη νεοπαγες, ως C
 ανειποι πε, εκκλησίας, ην ώσπερ εν σομάος
 λέοη. τ των αίρετικων βλασφημίας τω
 ψον εχηρπασαμεν δια των οικουμενων τς θεο,
 τον αιδεσιμώτατον, κ θεοφιλέσ τον νεύαριον
 επισκοπον κ χειροτονήκαμεν, επι τ οικου-
 μενικης συνόδε, κ κοινής όμονοίας, επ' όψει κ
 ε θεοφιλέσ ατε βασιλείας θεοδοσίς, πανός
 τε ε κληρε κ πάσης επισκοπιζομένης τ πό-
 λεως, τ η πρεσβυτάτης κ οίως δποσολικης εκ-
 κλησίας τ εν ανλιοχία τ σφείας, εν η πρώτη
 το ήμιον των χριστιανων εχημαπσεν όνομα,
 τον αιδεσιμώτατον κ θεοφιλέσ τον επισκο- D
 πον φλαξιανόν, οί ηε της επαρχίας κ τ ανατο-
 λικης διοικήσεως συνδραμότης κανονικώς ε-
 χεροθνησαν, πάσης συμψηφείης εκκλησίας
 ώσπερ δια μιάς φωνής τον ανδρα τιμησάσης
 ηηπε εθεσμον χεροθνίαν εδεξαλο εδοής συν-
 όδε κοινόν. τής δε γε μητρος απασών των εκ-
 κλησιών ης εν ιεροβλύμοις, τον αιδεσιμώτα-
 τον κ θεοφιλέσ τον κνέλλον επσκοπον είναι
 γνωρίζομεν, κανονικώς τε παδρα των της επαρ-
 χίας χεροθνηθία παλαμ, ε πλείς παρός ης
 αρβανες εν διαφόροις τόποις αθλήσαντα. οίς

minem factum esse. Et fides quidem,
 quæ constanter à nobis prædicatur, in
 summa sic se habet. Ex qua majorem
 adhuc voluptatem vobis capere licebit
 si & libellum Antiochiæ conditum à
 synodo, quæ illic celebrata est, legere
 dignemini, & illum, qui superiore anno
 editus est Constantinopoli ab œcume-
 nica synodo. Quibus in libellis & fi-
 dem nostram latius exposuimus, &
 contra hæreses nuper exortas anathe-
 ma, manuum nostrarum subscriptione
 protulimus. De particulari autem ad-
 ministracione singularum Ecclesiarum,
 antiqua, ut probe nostis, obtinuit san-
 ctio, & sanctorum Patrum, qui Nicææ
 congregati sunt, regula: Ut in singulis
 provinciis Episcopi illius provinciæ, &
 si illis placuerit, unâ cum ipsis finitimi,
 prout utile judicaverint, ordinationes
 faciant. Ex quarum legum præscripto,
 tum reliquas apud nos Ecclesias admi-
 nistrari scitote, tum nobilissimarum
 Ecclesiarum Episcopos esse renuntia-
 tos. Unde etiam Constantinopolitanæ
 Ecclesiæ recens, ut ita dicam, fundata,
 quam nuper ex hæreticorum blasphem-
 ia, tanquam ex leonis faucibus, adju-
 vante Dei misericordiâ eripuimus, re-
 verendissimum ac religiosissimum Ne-
 statium ordinavimus Episcopum, in
 Concilio universali, comuni omnium
 consensu, coram religiosissimo Imper-
 atore Theodosio, ad stipulante omni
 clero & universa civitate. Antiquissi-
 mæ vero veræque Apostolicæ Antio-
 chensium in Syria Ecclesiæ, in qua ve-
 nerandum Christianorum nomen pri-
 mum innotuit, reverendissimum & re-
 ligiosissimum Flavianum, tum illi pro-
 vincix, tum Orientalis Diocesis Epi-
 scopi in unum congregati, communi
 suffragio Episcopum ordinarunt; uni-
 versâ Ecclesiâ communi consensu &
 quasi uno ore eum honorante. Quam
 quidem legitimam ordinationem syn-
 odus etiam universa suscepit. Hiero-
 solymitanæ autem Ecclesiæ, quæ mater
 est omnium Ecclesiarum, reverendissi-
 mum ac religiosissimum Cyrillum Epi-
 scopum esse indicamus, qui & canoni-
 ce ab Episcopis provinciæ olim fuit or-
 dinatus, & plurima variis in locis con-
 tra Arianos certamina subiit. Quibus
 tanquam canonicè ac legitime apud
 nos constitutis, vestram quoq; reveren-
 tiam gratulari hortamur, intercedente
 spiritali charitate, & Domini timore,
 omnem quidem humanum affectum
 D d 2

comprimente; Ecclesiarum autem a-
 dificationem private erga singulos be-
 nevolentie & gratie proponente. Hac
 enim ratione, ubi verbum fidei com-
 muni consensu stabilitum, & Christia-
 na charitas inter nos fuerit confirmata,
 posthac definemus dicere id, quod ab
 Apostolo condemnatum est: Ego qui-
 dem sum Pauli, ego vero Apollo, ego
 autem Cepha. Sed dum omnes vide-
 bimur esse Christi, qui non est scissus in
 nobis, integrum, Deo juvante, sine scis-
 sura corpus Ecclesie servabimus, & ad
 tribunal Christi stabimus cum fiducia.
 Hæc illi adversus Arii, Aetii & Eu-
 nomii vesaniam: Sabellii item, Pho-
 tini, Marcelli, & Pauli Samosatani ac
 Macedonii scripserunt. Sed & Apolli-
 naris novam doctrinam aperte damna-
 runt his verbis: Incarnationis quoque
 Domini nostri doctrinam incorru-
 ptam servamus: nec sine anima, nec si-
 ne mente, nec imperfectam carnis dil-
 pensationem admittentes. Quin etiam
 laudatissimus Damascus, cum hanc hæ-
 resin exortam esse didicisset, non A-
 pollinarem modo, verum etiam Timo-
 theum ejus discipulum deposuit, & ab
 Ecclesie comunione alienos pronun-
 tiavit. Idque Orientalibus Episcopis
 per litteras significavit, quas huic operi
 inferere operæ pretium duxi.

CAP. X.

*Epistola Synodica Damasi Episcopi urbis Ro-
 ma, contra Apollinarem & Timo-
 theum scripta.*

Quod debitam Apostolicæ sedi
 reverentiam exhibet Charitas
 vestra, in eo vobis ipsis plurimum præ-
 statis, filij charissimi. Etsi enim in san-
 cta Ecclesia, in qua sanctus Apostolus
 sedens docuit, decet nos præcipue
 quodammodo clavum tenere quem
 regendum suscepimus, tamen hoc ho-
 nore inferiores nos esse profitemur.
 Atque ideirco omnibus modis labora-
 mus, ut si fieri potest, ad gloriam be-
 atitudinis illius perveniamus. Scito-
 te igitur, quod profanum olim Timo-
 theum Apollinaris heretici discipu-
 lum, unâ cum impio ejus dogmate
 damnavimus, nec reliquias ejus deinceps
 ulla ratione valituras esse confidi-
 mus. Quod si antiquus ille serpens
 semel atque iterum percussus, adhuc in
 suum supplicium reviviscit, qui extra-
 neus est ab Ecclesia, & qui lethali-⁹ suis

ἐνθέσμως ἡ κανονικῶς παρ' ἡμῶν κεκρατησάντων
 ἡμῶν ὑμῶν συλχαίρην ἡμῶν καλεῖται μὲν ἐν ἡμῶν
 ἔσαν, τὸ πνευματικῆς μεσιτεύσεως ἀλάττης, καὶ
 κυριακῆς φόδου, πᾶσαν μὲν κατὰ συνέλογον ἀ-
 θρωπίνην προσεσθῆσαν, τὴν ἡτῶν ἐκκλησιῶν ἐν
 κοδομῇ προσημολέσαν ποιῆντος τὸ πρὸς Ἰον καὶ
 ἕνα συμπαθείας ἢ χάριτος. ἔτω γὰρ τε τῆ
 πίσεως συμφορηθέντος λόγου, καὶ τὸ χριστιανικῶν
 κυρωθείσης ἐν ἡμῶν ἀγάπης, παυσόμεθα ἡ
 γοντες τὸ παρὰ τῶν δόσολων κατεγνωσμέ-
 νον· ἐγὼ μὲν εἰμὶ πάντες, ἐγὼ δὲ πολλοὶ εἰμὶ
 κηφᾶ. πάντες δὲ χριστὸς φανεῖτες, ὅς ἐν ἡμῶν
 μεμέρισται, θεὸς κατὰ ἕξιν ἰσὺς, ἀρχισὸς ἰσὺς
 τῆς ἐκκλησίας τηρήσομεν, καὶ τῶν βῆματι
 ρίς μὲν παρρησίας παρασησόμεθα. ταῦτα
 κατὰ τῆς δόξης καὶ αἰεὶ καὶ ἐνομιῆς μανίας
 μέντοι καὶ σαβελλίης καὶ φωιδῆς καὶ μακεδνῶν
 πάντες ἰσὺς σαμοσαλέως καὶ μακεδονίης γέγον-
 φασιν ὡς αὐτῶν ἡτῶν δόσολων κατεγνω-
 σάντων προφανῶς ἀπεκήρυξαν εἰρηκότες, καὶ τὸν
 ἐνανθρωπήσεως τῆς κυρίας λόγον ἀδιασέρο-
 σῶσομεν, ἔτε ἀψυχον, ἔτε ἀνὴρ ἢ ἀλεῖν ἡ
 σαρκὸς οἰκονομίαν παραδεχόμενοι καὶ δάμα-
 σος δὲ πάντες φησὶ, ταῦτα μαθῶν ἀναφύσασαν
 τὴν αἴρεσιν, ἐκ δόσολων μόνον, ἀλλὰ καὶ
 μόθεον τὸν ἐκείνου γε φαιήτην καθελῶν αἴρε-
 σὴν ἔτε καὶ τῶν τοῖς τὴν ἐξῶν ἰθύνσιν ὁπί-
 σκόποις, δια γραμμάτων δεδῆλωκεν, ἀπὸ
 ἐνθεῖναι τῆ συζητησῆν ἰσὺς καὶ χρισμῶν.

Κεφ. ι.

*Συνεδριὸν δαμάσκειν ἐπὶ τῶν ἰσὺς κατὰ ἀπολιναρῆ
 καὶ τιμοθέου γραφὴν.*

Οτι τῆ δόσολικῆ καθέδρα τὴν ὀφει-
 μένην αἰδῶν ἀγάπῃ ὑμῶν δόσόμενοι
 αἰσῶν το πλείστον παρεχέτε, υἱοὶ πμῶν τῶν
 γὰρ τὰ μάλισα ἐν τῇ ἀγία ἐκκλησία, ἐν ἡ
 ἅγιος δόσολος καθεζόμενος ἐδίδαξε, πᾶς
 προσήκῃς ἡμᾶς τῆς οἰακας ἰθύνῃν ἐς ἀνεδεῖ-
 μεθα, ὁμῶς ὁμολογῶμεν ἐαυτῶν ἐλάττοι-
 εῖναι τὸ πμῆς, ἀλλὰ δια τῆ τῶν οἰακας τῶν
 σαρδῶν ἐπιπῶν ἐπιπῶν ἐπιπῶν ἐπιπῶν
 ξαντὸ μακαριότητος αἰσῶν παραχρῆμα, ἡ
 σκέε τῶν ὅτι τὸν πάλαι μόθεον ἰον βεβῆ-
 τὸν μαθητῶν ἀπολιναρῆς ἔειρεν, μὲν δὲ
 σεβῆς αἰσῶν δόσολος καθεζόμενος, καὶ ἐδαμῶν
 πῆσόμενος αἰσῶν τῶν λείψανα λόγων ἰνι καὶ
 πῆσόμενος εἰδ' ἐτι ἐκείνος ὁ ὄφιος ὁ παλαμῶν